

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 313/2021-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Annou Lacovou, advokátkou, Pražská 4, Košice, proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 112/2013 po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 300/2018-25 z 9. októbra 2018 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 112/2013 po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 300/2018-25 z 9. októbra 2018 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **250 eur**, ktoré **j e** jej Okresný súd Košice II **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Košice II **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **384,08 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľka navrhuje prikázať Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) konať vo veci bez zbytočných prieťahov, priznať jej primerané finančné zadostučinenie v sume 3 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 313/2021-13 zo 4. augusta 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie označených práv (bod 1 tohto nálezu, pozn.) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 112/2013 po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 300/2018-25 z 9. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté konanie“). Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vyžiadaného súdneho spisu (sp. zn. 22 C 112/2013, pozn.) vyplýva, že sťažovateľka je v postavení žalovanej stranou sporu v napadnutom konaní o zaplatenie sumy 2 635,11 eur s príslušenstvom (pôvodne o zaplatenie sumy 1 853,35 eur, pozn.). Sťažovateľke bol 18. marca 2013 doručený platobný rozkaz z 11. marca 2013 vydaný okresným súdom pod sp. zn. 15 Ro 713/2012, proti ktorému podala odpor. Po jeho podaní je konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 22 C 112/2013. Návrh na vydanie platobného rozkazu bol okresnému súdu doručený 26. novembra 2012.

4. Z vyžiadaného súdneho spisu (sp. zn. 22 C 112/2013, pozn.) je ďalej zrejmé, že v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 300/2018-25 z 9. októbra 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 27. decembra 2018, sa konalo pojednávanie 11. marca 2019, ktoré bolo odročené na 30. máj 2019 z dôvodu doplnenia dokazovania na strane žalobcu. Na pojednávaní uskutočnenom 30. mája 2019 okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené a odročil ho na 27. jún 2019 s cieľom vyhlásenia rozsudku. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 22 C 112/2013 z 27. júna 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) podal žalobca odvolanie. V nadväznosti naň okresný súd uznesením č. k. 22 C 112/2013 z 24. septembra 2019 uložil žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, proti ktorému žalobca podal sťažnosť a v jej rámci aj návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov. Uznesením č. k. 22 C 112/2013 z 21. februára 2020 okresný súd rozhodol tak, že žalobcovi nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a podanú sťažnosť následne zamietol. Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) bol spis na rozhodnutie o podanom odvolaní predložený listom z 23. júla 2020. Dňa 11. septembra 2019 bol okresnému súdu spis vrátený (uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 128/2020 z 10. augusta 2020, pozn.) z dôvodu potreby odstránenia zrejmých nesprávností v označení priezviska právneho zástupcu žalobcu, ako aj v označení čísla konania (čísla listu, pozn.) na prvopise a rovnopisoch rozsudku okresného súdu, o čom mal okresný súd rozhodnúť opravným uznesením. Okresný súd vydal v napadnutom konaní opravné uznesenie č. k. 22 C 112/2013 z 25. januára 2021 (právoplatné 20. marca 2021, pozn.) a následne aj ďalšie opravné uznesenie č. k. 22 C 112/2013 z 13. apríla 2021 (právoplatné 29. mája 2021, pozn.). Krajskému súdu bol spis na rozhodnutie o podanom odvolaní predložený opätovne listom z 3. júna 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Proti napadnutému konaniu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že napriek existencii nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 300/2018-25 z 9. októbra 2018, ktorým ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, je aj ďalší postup okresného súdu poznačený jeho nekonaním. Konkrétne namieta, že rozsudok okresného súdu vydaný v napadnutom konaní jej bol doručený v písomnom vyhotovení až po vyžiadaní jeho doručenia, a to po uplynutí takmer dvoch mesiacov od jeho vyhlásenia. Sťažovateľka tiež argumentuje, že od podania odvolania žalobcom proti rozsudku okresného súdu súdny spis nebol sedemnásť mesiacov predložený krajskému súdu na rozhodnutie o tomto odvolaní. Zároveň v rámci tohto obdobia namieta postup okresného súdu, ktorý v priebehu šiestich mesiacov neodstránil zrejme nesprávnosti podľa uznesenia krajského súdu č. k. 2 Co 128/2020 z 10. augusta 2020, pričom podľa názoru sťažovateľky nemôže byť oprava priezviska právneho zástupcu žalobcu v písomnom vyhotovení rozsudku okresného súdu, ako aj oprava číslovania strán súdneho spisu považovaná za zložitý úkon vyžadujúci si obdobie šiestich mesiacov. Sťažovateľka považuje takýto postup okresného súdu za nesprávny.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Okresný súd po poskytnutí chronologického prehľadu priebehu napadnutého konania k ústavnej sťažnosti uviedol, že po vyhlásení rozsudku okresného súdu a po tom, čo žalobca podal proti nemu odvolanie, nebolo možné súdny spis predložiť krajskému súdu na rozhodnutie, keďže žalobca zároveň požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Z uvedeného dôvodu musel zisťovať majetkové pomery žalobcu. Okresný súd ďalej poukázal na to, že po rozhodnutí o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov bolo potrebné počkať na právoplatnosť tohto rozhodnutia, a to s prihliadnutím na § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení účinnom v rozhodnom období. Uviedol, že následne súdny spis predložil krajskému súdu, ktorý mu ho vrátil bez rozhodnutia, a to z dôvodu potreby vydať vo veci opravné uznesenie. Okresný súd tiež konštatuje, že po vydaní opravných uznesení bol súdny spis opätovne predložený krajskému súdu, a to v súlade s objektívnymi možnosťami a prihliadnutím na celkový stav v oblasti personálneho a materiálneho stavu okresného súdu. V závere uviedol, že sťažovateľkou požadované finančné zadosťučinenie považuje za neprimerané a nezodpovedajúce ani rozhodovaniu ústavného súdu v obdobných veciach.

III.2. Replika sťažovateľky:

7. Sťažovateľka v replike uviedla, že súd prvej inštancie je povinný po vykonaní úkonov podľa § 373 až § 375 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) predložiť vec bezodkladne odvolaciemu súdu. Zároveň poukázala na to, že súd prvej inštancie umožňuje vyjadriť sa k doručovaným vyjadreniam strán sporu v lehote nie kratšej ako desať dní. Z uvedeného dôvodu

preto nie je podľa jej názoru možné akceptovať stav, keď od vyhlásenia rozsudku okresného súdu (27. júna 2019, pozn.) do predloženia veci krajskému súdu (7. júna 2021, pozn.) uplynuli takmer dva roky.

8. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je založená na tvrdení, že k porušeniu týchto jej práv došlo najmä nesprávnou činnosťou okresného súdu po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. IV. ÚS 300/2018-25 z 9. októbra 2018.

10. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach, v ktorých sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.), ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

11. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (m. m. I. ÚS 96/2019).

12. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (IV. ÚS 187/07).

14. Pokiaľ ide o vyššie uvedené kritériá, tieto boli ustálené už v konaní o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 300/2018. Ústavný súd sa tak aktuálne sústredil na postup okresného súdu po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. IV. ÚS 300/2018-25 z 9. októbra

2018. Vzhľadom na úkony okresného súdu vykonané v napadnutom konaní v posudzovanom období, ktoré sú bližšie popísané v bode 4 tohto nálezu, ani v konaní o tejto ústavnej sťažnosti nie je možné konštatovať, že by to bola práve zložitosť veci, ktorá by bola dôvodom na predĺženie napadnutého konania. Zároveň ústavný súd nezistil ani žiadne také správanie sťažovateľky ako strany sporu, ktoré by prispelo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní.

15. Ústavný súd sa tak zamerlal na tretie kritérium, a teda samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní (t. j. po právoplatnosti nálezu ústavného súdu, pozn.), v súvislosti s ktorým poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. IV. ÚS 22/02, I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 103/09).

16. Podľa názoru ústavného súdu je priebeh napadnutého konania poznačený nesústredenou činnosťou okresného súdu, ktorá nesmerovala efektívne k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky. Ústavný súd poukazuje na postup okresného súdu, ktorý predložil súdny spis na rozhodnutie o podanom odvolaní krajskému súdu listom z 23. júla 2020. Krajský súd uznesením č. k. 2 Co 128/2020 z 10. augusta 2020 vec vrátil súdu prvej inštancie s poukazom na § 224 CSP a odôvodnením, že po vrátení veci bude úlohou okresného súdu odstrániť zrejme nesprávnosti v označení priezviska právneho zástupcu žalobcu a čísla konania (čísla listu) nachádzajúceho sa na odvolaní napadnutom rozsudku okresného súdu (prvopise a rovnopisoch), o čom mal okresný súd rozhodnúť opravným uznesením a následne mu vec predložiť na ďalší procesný postup. Krajský súd zároveň poukázal na to, že súd prvej inštancie mal vedomosť o chybnom číslovaní listín tvoriacich súdny spis, avšak napriek týmto vlastným zisteniam vadu nesprávnosti číslovania neodstránil. Ústavný súd dopĺňa, že predmetná skutočnosť je zrejماً aj z predloženého spisu (sp. zn. 22 C 112/2013, pozn.), konkrétne z úradného záznamu z 23. júla 2020. V nadväznosti na uvedené okresný súd pristúpil k vypracovaniu opravného uznesenia tým spôsobom, že najskôr vypracoval opravné uznesenie, ktorým rozhodol o oprave záhlavia rozsudku okresného súdu v časti priezviska právneho zástupcu žalobcu (právoplatným 20. marca 2021, pozn.) a následne pristúpil k vypracovaniu v poradí ďalšieho opravného uznesenia, ktorým osobitne rozhodol o oprave označenia čísla listu písomného vyhotovenia rozsudku okresného súdu (právoplatným 29. mája 2021, pozn.). Sumarizujúc uvedené skutočnosti, možno konštatovať, že po tom, čo okresný súd predložil súdny spis krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní, mu bol tento vrátený späť. Okresný súd v čase predloženia spisu krajskému súdu vedel o chybe v číslovaní súdneho spisu, avšak napriek tejto vedomosti ho krajskému súdu predložil na rozhodnutie. Následne dvoma samostatnými opravnými uzneseniami rozhodoval o oprave krajským súdom zistených nesprávností. Už popísaným postupom okresného súdu došlo k nesústredenej a zároveň neefektívnej činnosti, a tým aj k predĺženiu napadnutého konania o takmer deväť mesiacov, čo nemožno považovať aj s ohľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania, v ktorom už ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných priet'ahov, za postup v súlade s imperatívom obsiahnutým v čl. 17 CSP. Okresný súd tak dôsledne nerešpektoval ani príkaz ústavného súdu na konanie vo veci bez zbytočných priet'ahov, ktorý mu bol uložený v konaní o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti (IV. ÚS 300/2018, pozn.).

17. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že rozsudok okresného súdu jej bol doručený v písomnom vyhotovení po uplynutí takmer dvoch mesiacov od jeho vyhlásenia. Z vyžiadaného súdneho spisu (sp. zn. 22 C 112/2013, pozn.) je zrejmé, že pojednávanie, ktoré sa konalo 30. mája 2019, bolo odročené na účel vyhlásenia rozsudku na 27. jún 2019. V tento deň bol rozsudok okresného súdu skutočne vyhlásený, pričom sťažovateľke bol doručený 15. augusta 2019. K predmetnej námietke sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že predmetné (krátke) predĺženie napadnutého konania by samo osebe nebolo spôsobilé svojou intenzitou zapríčiniť porušenie sťažovateľkou (v bode 1 tohto nálezu, pozn.) označených práv, avšak v okolnostiach preskúmvanej veci čiastočne prispelo k už konštatovaným zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní (bod 16 tohto nálezu, pozn.).

18. K argumentu sťažovateľky, že od podania odvolania (žalobcom, pozn.) proti rozsudku okresného súdu nebol súdny spis sedemnást' mesiacov predložený krajskému súdu, ústavný súd sumarizuje, že odvolanie žalobcu bolo okresnému súdu doručené 17. septembra 2019. V čase po podaní odvolania okresný súd rozhodoval o sťažnosti žalobcu a o jeho návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku za podané odvolanie. Okresný súd predložil súdny spis krajskému súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní listom z 23. júla 2020 a po jeho vrátení krajským súdom a následnom vydaní opravných uznesení bol opätovne krajskému súdu predložený listom z 3. júna 2021. Ústavný súd rezumuje, že sťažovateľkou namietané obdobie nebolo obdobím nečinnosti okresného súdu, avšak ústavný súd v ňom identifikoval obdobia neefektívnej a nesústredenej činnosti (bod 16 a 17 tohto nálezu, pozn.).

19. Pokiaľ ide o zmienku okresného súdu, že koná v súlade s objektívnymi možnosťami vytvorenými v príslušnom súdnom oddelení a s prihliadnutím na celkový personálny a materiálny stav príslušného súdu, ústavný súd poukazuje na svoj opakovane prezentovaný názor, že prípadné systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti nemožno pripisovať na ťarchu sporových strán a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na zvýšený nápad vecí v príslušnej agende súdu a obmedzené personálne kapacity súdu (m. m. I. ÚS 119/03, m. m. III. ÚS 399/2010). Aj napriek tomu, že nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu strán v súdnom konaní (m. m. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, I. ÚS 20/2021).

20. Ústavný súd po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu napadnutého konania, správania sťažovateľky a postupu okresného súdu, zohľadňujúc už skôr vyslovený (nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 300/2018-25 z 9. októbra 2018, pozn.) príkaz konať v napadnutom konaní bez zbytočných priet'ahov, dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

21. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd po podaní ústavnej sťažnosti už predložil súdny spis na rozhodnutie o odvolaní žalobcu krajskému súdu, ústavný súd v okolnostiach preskúmvanej veci nevyhovel návrhu sťažovateľky prikázať okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných priet'ahov (bod 4 výroku nálezu).

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

22. Prieťahy či nečinnosť súdu v konaní sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah súdu proti základným ústavne zaručeným právam (slobodám). Pritom taký zásah sám nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci súdu a ako taký sa vymyká obvyklému, prieskumnému či inému konaniu. Z tejto fakticity vyplýva, že porušenie práva na primerané súdne konanie nemožno dodatočne napraviť. Možno zabrániť, aby nedošlo k ďalším prieťahom (ústavným príkazom), ale už raz vzniknutý prieťah odstrániť nemožno, možno len poskytnúť za porušenie tohto práva primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy.

23. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada priznať jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 eur z dôvodu, že nečinnosť okresného súdu jej spôsobuje „*psychicky ťažko zvládajúce situácie*“ a je „... *bezradná voči nezájmu súdu vec právoplatne ukončiť*“.

24. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

25. Vzhľadom na konštatované zbytočné prieťahy v napadnutom konaní s prihliadnutím na jeho štádium v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti (súdny spis bol po podaní ústavnej sťažnosti predložený krajskému súdu na rozhodnutie, pozn.) považoval ústavný súd priznanie sumy 250 eur za primerané finančné zadosťučinenie (bod 2 výroku nálezu).

26. Vo zvyšnej časti, t. j. nad rámec priznaného finančného zadosťučinenia, ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 384,08 eur (bod 3 výroku nálezu).

28. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu a z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 je 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je 10,87 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu), čo predstavuje celkom sumu 384,08 eur. Písomné vyjadrenie sťažovateľky zo 7. októbra 2021 ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu